

Srdce Trojice je to nejpodstatnější pro nebe i zemi, objímá svět viditelný i neviditelný a ignaciánská spiritualita mířící do jádra věcí nás učí, jak konkrétně žít to, co je právě Osobám Trojice nejdražší. Sloup Služebníků, o. Špidlík, kladl vždy důraz na péči o vnitřní žár – Boží Srdce – což pak navenek uspořádává vše ostatní, celý náš život až do detailu, takže můžeme být trvale (věčně) plodní. Žijeme pak stále méně umělými, vysněnými světy – „co by, kdyby“ – ale dokážeme ostřeji zahlédnout podstatu, aniž bychom se nechali mást tisícími podbízivými alternativami, protože v srdci je dobře uspořádaná hierarchie hodnot! Pohled na Boží Srdce nám ostří vnitřní zrak, zjemňuje vnitřní sluch a vůbec tříbí všechny smysly, které jsou rovněž určené pro Boží oslavu! Věci prostě vidíme přímo, hluboce a v pravdě, tak jak dýchají před Tváří Pána! K této kráse, která pomalu vzkvétá v našem nitru, se propracováváme postupně. Nejobtížnější bývá odhalit skryté jedy: tzn. přiznat si jemné podoby našich rafinovaných ješitností a ty se naučit okamžitě vkládat do pece Ježíšova Srdce, které je natolik rozpálené, že zpopelní vše, co nehoří láskou. Proto se modlíme: Ohněm své lásky v nás spal vše, co nepatří do tvého Srdce. A tak nás Ježíš učí znát realisticky nejprve vlastní srdce, neboť jen tak mohu vidět v pravdě také celý svět! A to je pravá kontemplace Služebníka – z vnitřního žáru, spojení s Bohem, za bolesti spalování všech vlastních nedokonalostí (ješitností) se učím misijně pohybovat v terénu, který si nevybírám, ale je mi Bohem svěřený: ať už je to vlídné místo, kde se mi daří (Jeruzalém), anebo místo, životní okolnosti nevlídné (Babylon)! Tedy ať už žiji „šťastně“ (ten se má!), anebo z hlediska lidského posuzování naprosto „nešťastně“ (chudák, takový zkažený život!) – naučím se radovat dokonce i z toho, v čem se mi nedaří, neboť mám zkušenost, že pokud vše odevzdávám Božímu Srdci, ono také božsky zachraňuje to, co by bylo jinak určeno na odpis... Prostě najednou objevím, že v tom, co je mi dáno (ať už dobré, nebo zlé), s jistotou rozeznám zápalné dříví pro vznešenou oběť života – a to je rozměr kněžství, ke kterému mne neúnavně vede jediný Velekněz. Je již velikou moudrostí života, když zjistím, že oběti se neporovnávají – každý má svou dávku. Větší sláva Boží (*Omnia ad maiorem Dei gloriam*) není to „vysněně nejdokonalejší“, ale to, co chce Bůh právě pro mne, nikoli pro mého kolegu v putování. Vím, co mám dělat, a vím (i když to třeba neumím pojmenovat), po čem Bůh v mém srdci touží! A tomu stále hlouběji říkám Ano, což je má jediná zásluha (spravedlnost) před Bohem! Veškerá osobní plodnost – misie vyrůstají z tohoto *Fiat*, z věty: Pane, dělej si se mnou, co chceš!

My, coby Služebníci, v nichž hoří oheň lásky (*ignis*), necháváme pokorné a mocné Slovo, které stále zní v celém vesmíru, rozeznávat nejprve ve svém srdci – v konkrétních souřadnicích svého života! Ježíšův hlas promlouvá vždy v hlubinách a vyvěrá pak přes tvář i navenek – ale zní především skrytě, pod

vnějším zdáním – a jen ucho našeho srdce jeho hlas slyší a dokáže rozeznít nejprve naše srdce, aby pak ústa sdělovala to, co chce říci Pán – Hlas – Slovo v hlubinách! Pokud žijeme ukotveni ve vlastním srdci, z těchto hlubin pak pramení všechna naše rozhodnutí a je tím ovlivněno vše, co prožíváme v reálném životě ve světě! Hlubinný život našeho srdce pak může Ježíš propojit s životem ve světě – a tak se procházet skrze nás po zemi a zachraňovat. Jsme jeho misijní údy (do detailu), přes nás proudí jeho Krev, usilujeme-li stále ve skrytu o jediné zásadní: stát před jeho Tváří jako Nevěsty – upřímně, takoví, jací jsme!

S. Luisa Karczubová

* * *

Svatost je vděčné téma a učit se hledět na Ježíšovo Srdce je nám naprosto vlastní. Nezapomínejme na to ani v prázdninovém – odpočinkovém čase. Těším se na setkání s každým z vás.

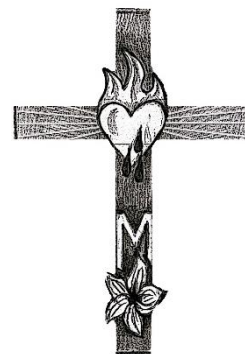
S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Povolání ke svatosti je normální povolání ke křesťanskému životu. Křesťansky žít totiž znamená žít svatě. Občas považujeme svatost za něco mimořádného, jako jsou vidění a extatické modlitby. Někteří se domnívají, že být svatý znamená tvářit se jako svatý obrázek. Nikoli, být svatý je něco jiného. Znamená to ubírat se cestou, kterou ukazuje Pán. Co to znamená? Vysvětluje to Petr: ‚Celou svoji naději upněte k tomu Božímu daru, kterého se vám dostane, až se zjeví Ježíš Kristus‘ (1Petr 1,13). Putovat ke svatosti tedy znamená jít v ústrety oné milosti, která přijde, ubírat se k naději, upínat se k setkání.

Pro tento měsíc bychom vám rádi předložili k rozjímání znak našeho společenství, který je vyjádřením Ježíšovy jedinečné lásky k nám, členům jeho rodiny, kterou nazývá Služebníky svého Velekněžského Srdce. Znak vyjadřuje v podstatném to, k čemu jsme Pánem voláni a čím žijeme. Naše společenství stále roste, má již svou historii, a tak se obracíme k základům, abychom to nejdůležitější oživili, prohloubili a zvnitřnili. Také při organizování Služebníků hledáme stále nové způsoby, aby pružný rodinný ráz zůstal uchován, a rodina se přitom mohla rozrůstat. Podstata společenství je stále tatáž, avšak tělo společenství roste a rozvíjí se. Rovněž **Znak SJVS** zůstává co do obsahu stále tentýž, ale naše pochopení znaku se prohlubuje a rovněž jeho stopa, kterou máme otisknutou v srdci. Dozrál čas a znak SJVS, původně ručně načrtnutý, jsme nechali graficky zpracovat, aby byl snadno použitelný pro potřeby našeho rozsáhlého společenství. Znak SJVS je překreslený do proporcí loga – obsahově stále týž. A tak se vracíme v rozjímání k pokladu, který nám daroval sám Pán, a hledíme na jeho kříž, který se nám tak vrývá do srdce. Hledíme-li na Tvář Pána, proměňujeme se do jeho podoby. Hledíme-li na náš znak, rovněž se vtiskuje do naší mentality a gest, takže je jen upomínkou toho, co mnohem mohutněji, plněji a živěji pulzuje v našem nitru. Znak nosí služebník nejhrouběji vyryt ve svém srdci, kde všechny společné prvky žije s Pánem způsobem originálním a neopakovatelným.

A tak při pohledu na náš znak vidíme nejprve **Kříž** – ten nese vše, jedině o něj se můžeme opřít. Podobně jako je středem naší osoby srdce, také na kříži, jediné opoře světa, je **Srdce** Pánovo (i to naše) v centru pozornosti – protíná jak vertikální břevno (výšina mého vztahu s Bohem), tak břevno horizontální (naše nasazení se ve světě), a tím zjednává pokoj. Když hledíme na Srdce Ježíšovo, rysy jeho Tváře se do nás vepisují a to je náš základ, ze kterého vše ostatní vyrůstá: Hořící Láska Trojice v podobě **trojího plamene** je tak silná, že ze svého domova-Srdce šlehá do celého stvoření, očišťuje ho a přetváří do podoby Srdce. **Srdeční krev** hoří, neboť vytéká ze Srdce, které miluje, a láska je vždy zapálená. Aby ale mohla krev vůbec vytékat a dávat život, musí být Srdce probodené, roztržené, rozdrčené – **trny** života nás otevírají k plodnosti. Čím jsou skrytější, tím intenzivněji drásají půdu srdce, aby se otevřela a vydala plody – životodárnou krev. Trvá dlouho, než přijdeme jako služebníci ke kříži, na němž visí Srdce, a pochopíme, že to Srdce pláče krví, protože miluje. Naše srdce je v trní (útoky, zkoušky aj.) a musí být takto probodáváno, ale jedině z lásky, ne jinak! **Tři krvavé slzy** vycházející z bezpočtu **skrytých ran** pod trny (utrpení nevystavujeme na odív) ukazují opět na Trojiční rozměr: drahokamy slz dopadají ve stvoření

tam, kam si přeje Trojice. Z věrného tlukotu stále pracujícího Srdce vystupují rovněž **paprsky – svatozář lásky – záře** zalévající vše kolem. Ten, komu srdce tluče s Ježíšem, to světlo kolem sebe nevidí (sám si slávu nemůže udělit) – proto paprsky vystupují zpoza srdce – ale vidí ho ostatní kolem a jsou tím světlem přitahováni k Srdci. Život Marie (**M**) patří bytostně ke kříži, který Ona podepírá, a přitom zůstává v pozadí, aby zazářilo vítězné Srdce jejího Syna. Z Mariina Srdce hledíme na Srdce Ježíšovo, aniž bychom to věděli nebo příliš zdůrazňovali – jen tak se může naše srdce naučit tiše bít v souladu s Ježíšovým Srdcem, které se neustále Marii vydává! **Lilie** jsou životy služebníků, rozvinuté do jediné nebeské vůně. Jsou ukryté pod Marií a skrze ni vydávají vůni stoupající k Srdci na kříži. Ta jedinečná vůně dává vítěznému Srdci sílu, aby se mohlo stále vydávat, radost a stálost, aby vydrželo na kříži až do konce světa a zachraňovalo všechny, které mu Otec svěřil. Srdce bude tak dlouho na kříži krvácet, až vše (tělo stvoření) promění ve svou hořící krev, aby to povstalo z mrtvých (Srdce bude všechno ve všem)! To vše (vzkříšení) již prochází našimi životy, kříž z našich srdcí nezміzí – jednou bude zářit Božím světlem jako oslavené Rány Ježíše v nebi! Proto stále voláme: učiň naše srdce podle Srdce svého! A až jednou zazáří na nebi znamení kříže, bude to ten samý kříž vtištěný do Ježíšova Srdce, zářící nyní světlem lásky! Svůj pozná svého – slavný kříž není nikdy bez Srdce a naše srdce není nikdy bez slavného kříže!

S. Luisa Karczubová

* * *

Můžeme opakovaně děkovat Bohu za to, jak chrání lidskou duši proti všem útokům Zlého – i těm nejrafinovanějším. V knize od Teofana Zatvornika čteme: „V Antiochii byl čaroděj Cyprián. Jeden mládenec jej prosil, aby pro něj svým čarováním získal Justinu, překrásnou křesťanku, kterou si chtěl vzít za ženu, ale ona ho odmítala. Cyprián k ní poslal běsy, kteří mu již několikrát posloužili, aby v ní po svém rozdýchali náklonnost k mládenci; přišli tedy k jejímu obydlí, dovnitř však vstoupit nemohli – stěžovali si, že je zevnitř odráží a spaluje světlo: Justina totiž byla, jako nějakým oblakem, zahalena světlem a jim se nepodařilo na ni ani pohlédnout! Vidíme, jak bývá duše zalitá světlem, když je křesťanská, čistá ve svědomí a odevzdána Pánu. Když svědomí nic nevyčítá, naplňuje duši bázeň Boží a chrání ji nedotknutelností! Tehdy i Pán, který je všude a vše naplňuje, tuto duši navštěvuje a ona se stává svatou a září jako hvězda!“ (Úryvek z knihy *Refugia Povzbuzení k duchovnímu životu* od Teofana Zatvornika, s. 79.) Kéž se v našem srdci, jako v zrcadle, odráží čistota Srdce Božího!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Modlitba dosahuje k Srdci Ježíše, který prosí Otce, ať jsou všichni jedno, aby svět uvěřil (srv. *Jan* 17,21). Jak velice potřebujeme v církvi jednotu! Ať jsme všichni jedno. Jak velice je zapotřebí, aby pokřtění byli jedno, aby zasvěcení byli jedno, aby kněží byli jedno, aby biskupové byli jedno. Dnes a vždycky! Být sjednoceni ve víře! Sjednoceni nadějí! Sjednoceni láskou. Tato jednota plyne ze sdílení s Kristem, jenž nás sjednocuje s Otcem v Duchu Svatém a v eucharistii nás sjednocuje jedny s druhými ve velikém tajemství, jímž je církev. Velmi vás prosím o modlitbu za jednotu! Existuje totiž pokušení nejednoty a vás prosím o jednotu, jednotu církve, jednotu pastoračních asistentů, zasvěcených osob, kněží i biskupů. Démon je lhář a klame nás, líbí se mu vláčet nás z jedné strany na druhou, snaží se rozdělovat. Ať se tedy nevyskytují špatné řeči o druhých, protože to je inspirace od ďábla. Je třeba znovu začít dýchat, aby bylo srdce znovu velké. Láska rozšiřuje srdce: dovede nést kříž, kříž plodnosti, kříž lásky, kříž, který dává život. Spolu s Pánem jdeme dál, protože On nás uschopňuje vnímat novým způsobem bolest a utrpení. Mějme paže vztažené vzhůru jako Mojžíš, se srdcem, s prosbou, naplno!

Říjen 2018

Říjen minulého roku nám přinesl růženec Trojjediného Srdce (který se modlíme v barvách blahoslavenství). Dává nahlédnout do hlubin bolesti i vítězné radosti Osob Trojice. Ten pohled nás formuje – chrání, že nepodléháme bolestíinství ve vlastních těžkostech, ale vyhlížíme Pána a ve spojení s jeho Srdcem poznáváme, co máme dělat. Roste tím zároveň připravenost radovat se s ním i trpět = žít a být mší svatou: vzdávat za všechno díky svým srdcem. Nedívat se již na to, co dokážu nebo nedokážu, ale vědět, že On mi dává sílu ke všemu, co ode mne žádá. Z toho plyne veliká radost a pevnost života – stojíme na vítězné skále a naše srdce jásá. I děti v našich služebnických rodinách si Pán se svou Matkou formují pro svá Srdce způsobem pro děti přiléhavým. A tak vám předkládáme v tomto říjnovém měsíci růženec pro děti – dar od spojených Srdcí Ježíše a Marie. Vše máme skrze Marii – v kom zvítězilo její Srdce, toho přivádí Matka k Srdci Velekněze, rovněž děti – skrze ně zůstávají rodiny spojené s Královnou míru, která takto do rodin vstupuje a přináší pokoj, mateřské srdce a mateřskou lásku! Učí všechny své děti žít „kněžsky“ – tj. dávat svůj život k dispozici Pánu.

Stejně jako růženec Trojjediného Srdce, i **dětský služebnický růženec** bude zahrnovat všechny barvy blahoslavenství – proto ho nazýváme: „Korunka blahoslavenství“ (podobně učila Maria děti v Medžugorje nejprve Korunce pokoje)!

Učme naše děti modlit se **Korunku blahoslavenství** (srv. na obrázku) takto:

* První **zelené zrnko** nad křížkem (barva blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost) recitujeme „**Věřím v Boha**“! Zároveň v tom zeleném zrnku drží děti ve svých rukou (a tím se za ně i modlí) *srdce všech žijících, kteří budou do církve teprve náležet – rovněž srdce odloučených bratří.*

Poté následují sedmkrát za sebou vždy tři zrnka v jedné barvě blahoslavenství, jak jsou vyjmenovaná u evangelisty Matouše, a na nich se modlíme „**Otčenáš – Zdrávas – Sláva Otci**“ vždy ke cti toho, jehož srdce držíme v rukou:

* Tři **modrá** zrnka (označující blahoslavenství chudých v duchu) vkládají dětem během modlitby do rukou *Srdce Panny Marie*, a tak na nich recitují: „Ke cti Srdce Panny Marie“: Otčenáš – Zdrávas – Sláva otci.

* Tři **oranžová** (ohnivá) zrnka (označující blahoslavenství plačících) vkládají dětem během modlitby do rukou *srdce všech svatých v nebi*, a tak na nich recitují: „Ke cti srdcí všech svatých“: Otčenáš – Zdrávas – Sláva otci.

* Tři **azurová** zrnka (označující blahoslavenství tichých) vkládají dětem během modlitby do rukou *srdce svatého Josefa*, a tak na nich recitují: „Ke cti srdce svatého Josefa“: Otčenáš – Zdrávas – Sláva otci.

* Následují tři **bílá** zrnka (označující blahoslavenství lačnicích po spravedlnosti), která vkládají dětem během modlitby do rukou *srdce všech nevinných nenarozených dětí a srdce všech andělů v nebi*, a tak na nich recitují: „Ke cti srdcí nenarozených dětí a andělů“: Otčenáš – Zdrávas – Sláva otci.

* Tři **růžová** zrnka (označující blahoslavenství milosrdných) vkládají dětem během modlitby do rukou *srdce otce Tomáše Špidlíka*, a tak na nich recitují: „Ke cti srdce Tomáše Špidlíka“: Otčenáš – Zdrávas – Sláva otci.

* Tři **zlatá** (žlutá) zrnka (označující blahoslavenství čistých srdcem) vkládají dětem během modlitby do rukou *Trojčinné Srdce Otce, Syna a Duchy Svatého*, a tak na nich recitují: „Ke cti Srdce Trojice“: Otčenáš – Zdrávas – Sláva otci.

* A nakonec tři **rudá** zrnka (označující blahoslavenství tvůrců pokoje) vkládají dětem během modlitby do rukou *Velekněžské Ježíšovo Srdce*, a tak na nich recitují: „Ke cti Ježíšova Srdce“: Otčenáš – Zdrávas – Sláva otci.

* Celou Korunku (dětský růženec) zakončíme (v návaznosti na Fatimu a Medžugorje) dvojím zvoláním:

1. „Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“

2. „Díky vám, srdce jedinou láskou spojená!“ (Děkujeme tím všem srdcím, která jsme během modlitby Korunky drželi v rukou!)

A tak pro celé naše rodiny a ty, které nosíme v srdci, vyprošujme jak růžencem Trojjediného Srdce (pro dospělé), tak touto Korunkou blahoslavenství (růžencem pro děti) to, čím nás chtějí Král Ježíš a Královna Marie božsky obdarovat: velkorysou stálostí v Boží vůli; hlubším poznáním toho, co dávají spojená Srdce Ježíše a Marie; věrností a vytrvalostí až do konce!

S. Luisa Karczubová

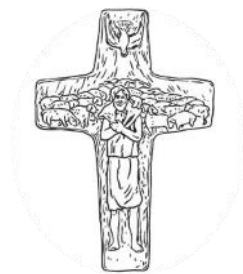
***

Náš Pán je jediný, který dokáže každou naši „životní smrt“ proměnit ve vzkříšení a následnou radost: kéž bychom to vždy měli na paměti. Důvěřujme mu více, že všechno bolestné, co žijeme s láskou, ve spojení s Pannou Marií proměňuje a rozděluje kněžím jako oběť lásky za ně ve spojení s obětí svého Velekněžského Srdce! Takto můžeme mít stále podíl na jeho utrpení – to si velmi přáli všichni svatí.

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Pán touží, abychom si osvojili jeho myšlení (*1Kor 2,10–16*). To je možné jedině s pomocí Ducha, neboť právě Duch svatý nás přivádí k poznání Ježíše, připodobnění se jeho citům a jeho Srdci. Člověk se schopnostmi pouze přirozenými nepřijímá ty pravdy, které pocházejí od Božího Ducha. Existuje dvojitý duch, dvojitý způsob myšlení, vnímání a jednání. Jeden nás přivádí k Božímu Duchu a druhý k duchu světa. Naše životy prostupuje tento dvojitý duch – Duch Boží, který nás přivádí k dobrým skutkům, milosrdné lásce, bratrství, klanění Bohu, poznání Ježíše a modlitbě, a duch světa, vedoucí k marnivosti, pýše, soběstačnosti, pomlouvačnosti. Naše srdce se mění v bitevní, válečné pole, kde spolu tito dva duchové zápasí. Křesťanský život proto vyžaduje neustálý boj, aby se uvolňoval prostor Božímu Duchu a vyháněl pryč duch tohoto světa. K rozpoznání pokušení a objasnění toho, jak působí tyto dvě protikladné síly, napomůže **každodenní zpytování svědomí**. Je to velmi jednoduché – máme velký dar, kterým je Boží Duch, ale jsme slabí, hříšní a jsme pokoušeni neustále duchem světa. V tomto duchovním boji, ve válce ducha, ovšem potřebujeme zvítězit jako Ježíš. Každý večer by se proto měl křesťan zamyslet nad prožitým dnem a zkoumat, zda v něm převážila marnivost a domýšlivost, anebo zda se mu podařilo připodobnit Božímu Synu. Rozpoznat, co se v srdci děje a vše jeho Srdci svěřit. Kež nás Pán učí, abychom trvale a denně zpytovali svědomí.

Listopad 2018

Když nás matka Stanislava Ernstová stále znovu vybízí, abychom žili všeobecným kněžstvím, přibližme si ho společně na našem nejlepším vzoru, na Panně Marii. Ona je ta, která Ježíše obětuje v chrámě, a tím získává srdce každého! Právě v Panně Marii můžeme vidět nekonečně rozvinuté kněžské srdce: Spasitel přichází na svět proto, aby vzdal Otcí úctu, jakou mu má vzdávat lidstvo – učí nás to. Církev, když se modlí, bere oběť své Hlavy-Krista a vyzývá všechny své údy, tedy každého z nás, aby se v dokonalé jednotě obětovali nebeskému Otcí. Náruč Panny Marie je oltářem a obětí je klanějící se Kristus. Láska Panny Marie stále vzrůstá, láska našich srdcí rovněž – snažíme se o to a toužíme po tom – proto může gradovat i naše oběť chvály nebeskému Otcí. Kéž stále více zvnitřňujeme poselství Panny Marie: v tichosti přijímat a naplňovat oběť z lásky (srv. *Novéna s Pannou Marií – příčinou naší radosti*, s. 19). Oběť z lásky je tou nejhlubší modlitbou. Přinášíme Bohu vše, nejvíce to, co ve svém životě změnit nemůžeme a jeví se nám to jako naprostá bezmocnost, situace lidsky neřešitelná – to ať je naší obětí. Naučme se podle vzoru našeho Pána lnout ke každé bezmocnosti svého srdce jako ke kříži svého života – vždyť cesta kříže vede ke svatosti! Neztrácejme odvalu ke všemu, k čemu nás Ježíšovo Srdce zve a učme se mu radostně odpovídat na jeho výzvy lásky! Kéž bychom poznali to slovo, to Ježíšovo poselství, které touží říci světu skrze každého z nás! (Srv. exhortaci papeže Františka *Radujte se a jásejte*, s. 18).

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: V poslední době jsme se modlili za biskupskou synodu o mládeži, která se konala v průběhu října. Papež František se při zahajovací mši synody obrátil také na nás, kteří za mladé neseme odpovědnost: „Na počátku této chvíle milosti pro celou církev a v souladu s Božím Slovem naléhavě prosíme Přímluvce – Ducha Svatého, aby nám pomohl upamatovat se a oživit Pánova slova, která působí žár v našich srdcích (srv. *Lk 24,32*): evangelní žár a nadšení pro Ježíše. Upamatovat se, aby se v nás probudila a obnovila schopnost snít a doufat. Víme totiž, že naši mladí budou schopni prorocství i vidění do té míry, do jaké my, už zralí nebo staří, budeme umět snít, a tak roznítit a sdílet sny a naděje, jež nosíme v srdci (srv. *Jl 3,1*). Tato schopnost společně snít, kterou nám Pán dnes jakožto církvi dává, vyžaduje, abychom mezi sebou rozvíjeli přesně definovaný postoj, formulovaný svatým Pavlem v prvním čtení: *Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých (Flp 2,4)*. A míří ještě

výše, když žádá, abychom z pokory každý pokládal druhého za lepšího. V tomto duchu se snažme naslouchat jeden druhému, abychom společně rozlišili to, co Pán žádá po své církvi. Vyžaduje to od nás pozornost a správnou péči o to, aby nepřevážila logika sebezáchovy a sebevztažnosti, jež nakonec činí důležitým to, co je druhotné, a druhotným to, co je důležité. Bez postoje lásky k evangeliu budou všechny naše snahy marné. Dar upřímného a rozjímavého naslouchání, pokud možno zbaveného předsudků a podmíněnosti, nám umožní dýchat vůlí, ke které nás volá Bůh.

Prosinec 2018

Vkládáme celý náš uplynulý rok do Pánova Srdce a s vděčností za všechny mocné prostředky Matky církve se nyní díváme do vánočního Betléma – do Srdce Lásky v náruči Matky! Ježíš touží přesně tak spočívat také v naší náruči, a zároveň nás takto chce mít vydané v náruči své: abychom se vláčně jako děti nechali nést, jak a kam si On přeje! Učíme se to tak, že se díváme do Betléma, do láskyplných dětských očí a hledáme v nich všechna přání neviditelného Boha – neviditelné Lásky, která se ukázala v malém, a přitom nejmocnějším Dítěti. Sami se tak stáváme „Betlémem s hvězdou“, kdy znamení hvězdy nad námi zvěstuje přítomnost Dítěte Ježíše v našem srdci. V našem srdci roste On-eucharistie a eucharistie je zároveň srdcem církve. O Vánocích prosme o plodné eucharistické srdce, které pije stále mocněji z jediného Pramene. Rozjímejme průběh mše svaté z hlediska blahoslavenství, jak na nás vyzařují z Ježíšova Srdce. V jednotlivých částech mše nás Ježíšovo Srdce formuje svými vlastnostmi a září na nás, aby to naše srdce přetvářel ke své podobě. Zkusme tedy o svátcích vnímat jeden okamžik mše po druhém, aby byla naše radost úplná:

1. Při úkonu kajícího přiznáváme, jaké jsou naše situace smrti, abychom mohli s Ježíšem povstat opět k novému životu. Základní spravedlností je prosit Boha o odpuštění – proto na nás v této části mše září bílé *blahoslavenství lačnicích a žíznících po spravedlnosti*, aby bylo naše srdce svobodné k vyznávání se Pánu.

2. Při bohoslužbě slova nás Pán utěšuje, povolává, rozvíjí zárodky nového, smířeného života. Jeho živé slovo klepe na naše srdce, proniká do něj a mění je. Pánovo slovo vstupuje do uší, prochází srdcem a rukama se mění ve skutky. Proto nás v této části mše ozařuje Pán svou vlastností – růžovým *blahoslavenstvím milosrdenství*, aby se jeho slovo v nás stávalo opravdovým milosrdenstvím k bližnímu.

3. Středem mše je oltář – proměňování. Prvním oltářem je kříž a na něm Kristus. Na náš oltář, kterým je Kristus, klademe nepatrně ze svých darů – chléb a víno – jež se rozmnoží a stanou samotným Ježíšem, který se nám dává úplně. Náš dar je maličkost, ale Kristus tu maličkost potřebuje: žádá málo, a dává vše! Chce po nás dobrou vůli ve všedním životě a otevřené srdce, abychom mohli přijmout jeho samotného – živé Srdce. Chce od nás pouze symbolické dary, které se ale stávají jeho skutečným Tělem a Krví. V chlebu a vínu nabízíme Bohu svůj život, aby byl proměněn Duchem Svatým v Kristovu oběť a spolu s ním se stal jedinou duchovní obětí, která se zalíbí Otci. Tato ústřední modlitba mše svaté nás tedy učí, abychom postupně činili ze svého života „živou eucharistii“!

Proto při **proměňování Těla** nás Ježíš vyztužuje přímo zlatým *blahoslavenstvím čistoty* svého Srdce, neboť jeho Tělo je čisté – a vše, co prochází obětí jeho Těla, je

Bohu libá vůně. Při **proměňování Krve** nás zalévá Ježíš krvavým *blahoslavenstvím pokoje*, neboť jedině jeho Krev vytékající z boku zjednává trvalou jednotu.

4. Lámání a pozdvihování Těla a Krve je úkon, ve kterém po vzkříšení rozpoznáváme Pána, toho, který láme své tělo za život světa, pravý Beránek! Všechny nás zve: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni k hostině Beránkově!“ Řeč je o svatbě, protože Ježíš je Ženichem církve. Tato výzva nás rozradostňuje a přivádí k zakoušení niterného společenství s Kristem! Proto nás v této části mše Ježíš ozařuje svým tmavomodrým *blahoslavenstvím chudých v duchu*, abychom záviseli jen na něm, vyprázdňeni od zbytečností, které nepatří do Pánova Srdce – vyučuje nás tím mystice, neboť pozdvihování Těla a Krve je okamžik kratičké adorace ve mši.

5. Okamžik přijímání, spojení s Ježíšem, je vrchol vztahu. Stáváme se jedním tělem a jednou duší. Nevěsta je zajedno se svým Ženichem: to nás vymaňuje ze sobectví a sjednocuje s ostatními. Zázrak svatého přijímání: stáváme se tím, co dostáváme! My přicházíme pro přijímání, ale přitom je to živý Kristus, který nám vychází vstříc s otevřenou náručí, aby nás k sobě připodobnil. Nastává zde setkání s Ježíšem, nejhlubší láskou našeho života! Sytíme se Kristovým Tělem, abychom se stávali jeho živoucím Tělem v dnešním světě. Proto na nás Ježíš v této části mše září azurovým *blahoslavenstvím tichosti*, aby naše srdce učinil tichým a pokorným podle Srdce svého. Tichost a Pokoj se prolínají.

6. Závěrečné požehnání působí oživení všeho ostatního v našem životě! Ten, kdo se nechal vtáhnout do Kristových tajemství, vydává o té sladkosti svědectví: mše prorůstá do mého života. Roste v nás eucharistické srdce, tedy poddajnost Ježíši, aby v našem jednání jednal On, jeho myšlenky aby byly našimi myšlenkami, jeho city našimi city a jeho rozhodnutí našimi rozhodnutími. Nebe na zemi je mít Kristovo Srdce ve svém srdci! Přijímáním Těla a Krve nám Duch Svatý rozšiřuje duši a srdce. A proto v závěrečném požehnání nás Ježíš ozařuje ohnivým paprskem *blahoslavenství plačících*, kteří jdou s radostí a v naději do všeho, co je čeká, a také rozhodnutí pro Ježíše ochotně cokoli vytrpět – proto nás zároveň doprovází zelené *blahoslavenství pronásledovaných pro spravedlnost*, vrcholící u velkorysých duší do mučednictví srdce.

Vánočně učiňme láskyplnou výměnu: „Pane, přijmi k oslavě tvého Narození mé srdce a prosím, ty mi daruj to své!“

S. Luisa Karczubová

* * *

Naším posláním je modlitba a oběť z lásky za všechny kněze. Neváhejme a nebojme se Ježíšovu Srdci nabízet úplně vše, co od nás žádá (v denních situacích radostných i bolestných), učme se stále více za všechno mu děkovat a důvěřujeme, že vše má v Bohu svůj smysl, přestože my ho zatím ještě nespátřujeme! Žijme v naději! Naše modlitby kéž jsou kořením kněžského života!

Kéž Pánovo Srdce je stálou touhou srdce každého kněze! Učme se stát nablízku svým kněžím: milovat je, obětovat se za ně. Učme se stát vedle nich jako stín, který nepřekáží, není navíc, ale přitom zůstává v blízkosti!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Nechme se oslovit Dítětem v jesličkách, ale také těmi dětmi, které dnes neleží v kolébce a nejsou zahrnuty láskou matky a otce, nýbrž jsou položeny v jeslích zbědované důstojnosti: v podzemním úkrytu, aby unikly před bombardováním, na chodníku velkoměst, na dně lodky přeplněné migranty. Nechme se oslovit dětmi, kterým není dovoleno se narodit, těmi, které pláčí, protože nikdo netiší jejich hlad, a těmi, které nedrží v rukou hračky, ale zbraně. Tajemství Vánoc, jež je světlem a radostí, interpeluje a otrásá, protože je zároveň tajemstvím naděje i smutku. Nese v sobě příchut' smutku, protože láska je nepřijata a život skartován. Tak se to děje Josefovi a Marii, kteří našli zavřené dveře a uložili Ježíše do jeslí, „protože v zájezdním útulku pro ně nebylo místo.“ (Lk 2,7) Ježíš se narodil některými odmítnut za lhostejnosti většiny. Také dnes se může vyskytovat stejná lhostejnost, když se Vánoce stanou svátkem, kde jsme protagonisty my a nikoli On, a když se pachtíme za dárky a zůstáváme nevnímaví vůči tomu, kdo je odsunut stranou. Vánoce se staly rukojmím této mondénnosti a je zapotřebí je vysvobodit. Vánoce však mají především příchut' naděje, protože navzdory temnotám září Boží světlo. Jeho laskavé světlo nepůsobí strach. Bůh, který je do nás zamilovaný, nás přitahuje svojí něhou, když se jako chudý a slabý rodí mezi námi jako jeden z nás. Rodí se v Betlémě, městě, jehož jméno znamená „dům chleba“. Zdá se, že nám tak chce říci, že se rodí jako chléb pro nás. Vstupuje do života, aby nám dal svůj život; přichází do našeho světa, aby nám přinesl svoji lásku. Nepřichází nás pohltit a poroučet nám, nýbrž živit nás a sloužit nám. Existuje tak přímá spojitost mezi jesličkami a křížem, kde se Ježíš stane lámaným chlebem. Je to přímá spojitost lásky, která se odevzdává a zachraňuje nás, zahrnuje náš život světlem a naše srdce pokojem.

